

kint a két favágó munkához látott, és úgy leborotválta tíz méter magasan a hippocastanumot, mint focipályán a gyepet.

Aztán az történt, hogy egy munkabaleset következtében megürült Stefanek Valter bélyegkereskedő cellája, a klimaxos pedagógusnő pedig kiegyengette a tanácselnök útját eddig a celláig, mert az azért mégiscsak sok, hogy adjuk a puszikat, ígéretjük a fűt-fát, aztán meg nincs változás az iskola vezetésében, viszont van monarchista röpiratgyűjtemény a parketta alatt. Jó, mi? Az igazgatóból pedig lett statikus, az egyik főmérnökből vállalati pártbizalmi, a vállalati pártbizalmiból favágó, az adminisztrációs osztály vezetőjéből állatkertész, az egyik favágóból központi pártbizalmi, a másik favágóból tanácselnök, és akkor a kutyáról még egy szót se szóltam. A lényeg az, hogy csupán favágóból lett eggyel kevesebb, ő viszont már többől vágta ki a gesztenyefát, mert abban a lakásban ott fent már nem a régi tanácselnök sógora, hanem az új tanácselnök szeretője lakott, aki pedig imádta, ha van rálátása a dolgokra.

Még szerencse, hogy az öreg ekkor már nem élt. Mert nem egyszerűen ki lett vágva az a gesztenyefa, hanem meg lett alázva, el lett bánva vele, mint egy osztályellenséggel. Maga is tudja, hogy mit jelent, ha pártbizalmiból csinálnak erdőöntőt. Hogy az mihez ért? Egy ilyen ember igazából csak álfavágó, beépített favágó, spion, aki fülel az erdőben, aztán besúgja a rekettyést.

Hogy miben halt meg az öreg? Na, figyeljen. De igyunk még egy korsóval, fizetem. – Încă două halbă, domnu șef! – Szóval az az évszázad legszebb halála volt. Sokan még évek múlva is kijártak a sírjához irigykedni. Azzal kezdődött, hogy ötvenegyben bele-szeretett az öreg a galambokba. Egyszer csak kezdett eltűnedezni itthonról, aztán megtudtuk, hogy a Vártemplomhoz jár galambokat etetni. De nemcsak úgy egyszerűen, hanem fel a toronyba, érti? Minden este összeszedte a konyhán a száraz kenyérmorzsát, bele ügyesen egy stanicliba, aztán... Most meg mi baja? Mi az, hogy inkább hagyjam abba? Mi az, hogy nem érdeklik a galambok? De hiszen maga akarta, hogy elmeséljem! Hé! Itt a söre, jöjjön vissza! Nekem mindegy, nekem van más történetem is! Hé, maga csehyszlovák, ha akarja, mesélek inkább a párttitkárról! Vagy bármiről! Kinek meséljek, ha nem magának? A kurva életbe, még ne menjen el!

Térey János

FÖL

Hintáslegényhez méltó tréfa.
A kis csibész a legmagasabb
fordulatszámra kapcsolja a ringlispiált,
és mint aki jól végezte dolgát,
a sørsátorba vonul adomázni.
Nincsen lelkipurdalása. Hányadjára
lendült túl a korlát vonalán a székem,
ezüstvasárnapon miért ülök benne egy szál magam?
Mikor tér vissza erős kezű uram, a lengéscsillapító?

Miért nem képzelhetem mégsem férfinak?
 Föllélegzem. Rosszullétem csupán rövidzárlat jellegű.
 A legjobb mégis toronymagasan.
 Előszeretettel könyökölök ki a kilátók lőrésain,
 és fölismerem a földi szórásban a táboromat.
 Hogyha huzamosabb ideig nem posztolhatok fönt,
 kiűtnek a bőrömön az elvonási tünetek.
 Toronymagasan tanyázik az Etalon,
 akit nem egyszer, nem kétszer hívtam kézfogóra.
 Bedugul a fülem, de ajz a magaslati mámor.
 Az aszfaltprérin adóalany a címem.
 Hungarocellforgácsokon taposok, ha lépek,
 szerződés kötelez a titoktartásra,
 nem fecseghetem ki a cégem belügyeit.
 Dologidő van, mérgezem a munkahelyi légkört.
 Atyavilág, a tompa földszint, fölmagasodni: kényszer,
 világcsúfja-földszint, házmesterlakások főzelékszaga.
 Toronymagasba hágok, jóember, mert kedves az életem.
 Legyen, mi lesz, a puszta, fönti lég.

BUDAIÁK

Tartok a hegyi emberektől.
 Szomorú, de Buda népe kimarad
 a legendáriumból, sosem lesznek ők a „célcsoportom”.
 Magas lovukon, hétvégi duhajságukon világeletemben
 mosolyogtam. Mi a keleti oldalon egyenletesen teljesítünk,
 nálunk egyfolytában főmúsoridő van:
 a gép mellett, a dobogókon, az asztal körül és a nyoszolyán.
 Ráhajlok a budai koncra, jóllakom ingyen,
 könnyű fröccsel öblítem le a zsíros falatot.
 Elkaparom a maradékot, tudom, mi a kutyakötelesség.
 Picit borsos a menü és geil a publikum,
 gyerekzajtörténetekkel múlatják az időt
 a Mancika-ruhás vénlányok.
 Mértékkal burkolok, és mielőtt fölpuffednék
 a desszertektől, bizony Isten visszaküldöm
 a mócsingos látatalat a Remízben.
 Aztán átverekszem magam urambátyámék sorfalán.

(Legföljebb Lágymányost díjazom a nyugati oldalon.
 Nekem valahogy mindig bezzeg-kerület volt.
 Nyelviskola-negyed, ide jártam intenzív franciára.

A körtéri sarokházak színe, vanília, puncs és karamell.
Huzatos garzonok, főúri albérletek pasztell nappalikkal.
Kedvenc villamosaim a hóban, 47-es és 49-es.)

Mondd csak, barátocskám, te hová hamuzol?
Létszámunk leépül, mire kint megvilágosul a lejtő.
Megmondtam, nem óhajtok tagja lenni a keretnek.
Nem vagyok a duci házinyulatok, budaiak.
Örökös tag a konyhaellenzékben,
elnézem, mi mindenből lesz
hajnaltájban hamutartó.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Békés Pál

FORMA I.

(MTI) „Szoborrombolót fogott el a rendőrség. Tegnap a Múcsarnok kortárs művészeti seregszemléjén F. P. Boldizsár nyilvánvalóan előre megfontolt szándékkal egy kalapáccsal megpróbálta szétzúzni Keszszely Annie szobrászművésznő Forma I. című alkotását. A rongálót a biztonsági őrök megfékeztek, a bronzszoborban nem esett kár. A tetten ért műtárgyromboló nem volt hajlandó fölfedni indokait. Jelenleg vizsgálati fogságban várja a hatósági elmeorvosi vizsgálatot.”

Július 1.

Napi jelentés

Az ügyeleti időszak nyugalmasan telt.

F. P. Boldizsár őrizetes (4. cella) segédeszközöket kért vallomástételéhez. Kérését teljesítettem.

Egyéb említésre méltó esemény nem történt.

Torma Csaba
szds.

Melléklet: a fentebb említett őrizetes vallomása.